

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ 07/11/16

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Θέμα: «Παραμένουν αποκλεισμένα στα σπίτια τους τα παιδιά με ειδικές ανάγκες και δεν πάνε στα σχολεία τους λόγω της συνεχιζόμενης αδιαφορίας των αρμοδίων στο να δώσουν λύση σ' αυτό το πρόβλημα στη Τρίτη μεγαλύτερη πόλη της Ελλάδος, την Πάτρα.»

Παρακαλούμε για την επαλήθευση ή τη διάψευσή σας και τον σχετικό σχολιασμό σας επί της πληροφορίας, περί του εν θέματι αναφερομένου. Το προηγούμενο αίτημα έθεσε ενώπιόν μας η κα Παπαράπτη Θέκλα (ΑΔΤ 119958, δ/νση Πατησίων 314, ΤΚ.11141, τηλ.6906594462), ζητώντας να της μεταφέρουμε την σχετική αρμόδια τοποθέτηση της πολιτικής ηγεσίας, αφού έλαβε σχετική πληροφόρηση από το επισυναπτόμενο δημοσίευμα της εφημερίδας «**ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ**» της **29/10/2016**.

Ο αναφέρων βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος

ΑΑΔ

Η ανοχή μας, φυλακή για τον Παναγιώτη

«ΘΕΛΩ να πάω σχολείο. Ανοίξτε το σχολείο μας. Που είναι η δασκάλα μου.»

ΤΑ ΛΟΓΙΑ της μικρής Μαρίας. Μιας 11χρονης κοπέλας με σύνδρομο Ντάουν. Φορούσε ένα κόκκινο φόρεμα, ίδιο χρώμα με τα γυαλιά της. Τα μαλλιά της κομμένα καρέ και διακοσμημένα με μία λευκή κορδέλα. Τα χεράκια της κρατούσαν σφικτά τα κάγκελα του προαυλίου του σχολείου που βρίσκονταν κάπου εκεί, στην περιοχή των Ζαρουχλειτών.

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

που, αν κι έχουν περάσει κοντά είκοσι χρόνια, μένει χαραγμένη στη μνήμη μου. Δυστυχώς, είκοσι χρόνια μετά, στην ίδια θέση με τη Μαρία και με τους γονείς της Μαρίας, που αγωνίζονταν τότε για την δημιουργία ενός ειδικού σχολείου, βρίσκονται σήμερα δεκάδες παιδιά με ειδικές ανάγκες και οι οικογένειές τους. Είκοσι χρόνια μετά, η εξελιγμένη και προοδευτική κοινωνία μας κρατά κλεισμένα στα σπίτια τους τα παιδιά με αναπηρίες. Είκοσι χρόνια μετά, δεν υπάρχει μόνιμο διδακτικό και ειδικό προσωπικό για να τους παράσχει αυτό που δικαιούνται. Δεν υπάρχουν λεωφορεία για να τα μεταφέρουν από και προς τα σχολεία τους.

της ΜΑΡΙΝΑΣ
ΡΙΖΟΓΙΑΝΝΗ
rizogianni@petop.gr

ΑΝΑΡΩΤΙΕΜΑΙ, ποια εξελιγμένη κοινωνία γυρίζει την πλάτη της στη φωνή της μικρής Μαρίας; Ποια προοδευτική κοινωνία δεν ακούει το πρωινό κλάμα του Παναγιώτη, που τρέχει στην πόρτα του σπιτιού του, για να πάει στο σχολείο του, το οποίο είναι το καταφύγιό του, η διέξοδό του, η ψευδαγία του, η χαρά του, αλλά την πόρτα την κρατάει κλειδωμένη η αδιαφορία των αρμοδίων και μη;

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ του σχολικού έτους διαμαρτύρονται οι γονείς της τρίτης πόλης της Ελλάδας, της Πάτρας ότι τα παιδιά τους είναι αποκλεισμένα από το σχολείο τους. Ότι οι ίδιοι αναγκάζονται να παίρνουν άδειες από τις εργασίες τους για να κάθονται στο σπίτι τους και να φυλάνε τα παιδιά τους τα οποία υπό κανονικές συνθήκες θα έπρεπε να βρίσκονται στις σχολικές αίθουσες. Κανείς δεν τους ακούει. Κι αυτό δεν αφορά μόνον τους αρμοδίους, αλλά ολόκληρη την κοινωνία που με τη σιωπή της και την παθητική της στάση κλείνει το παιδί με ειδικές ανάγκες στο σπίτι του.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, η πρόοδος και η εξέλιξη έχει περιοριστεί για αρκετούς από εμάς στην απόκτηση του τελευταίου μοντέλου iPhone. Αυτού που θα μας απασθανίζει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την ώρα που είμαστε ξαπλωμένοι στην παραλία ή τη στιγμή που γευματίζουμε με τους φίλους μας, ώστε στη συνέχεια να θέσουμε το στιγμιότυπο σε δημοσία θέα μέσω της προσωπικής μας ιστοσελίδας. Κι αυτό δεν μας αφήνει χρόνο να ακούσουμε το χτύπημα του Παναγιώτη στην πόρτα, ο οποίος πιθανόν να μένει και δίπλα μας.

Η ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΗ ΜΑΣ με αυτά τα παιδιά εξαντλείται την Παγκόσμια Ημέρα των Ατόμων με Αναπηρίες. Τότε θυμόμαστε την ύπαρξή τους, διότι αυτό επιβάλλει το πρωτόκολλο της υποκρισίας.